

За тридев'ять земель... забув, признаться, де...
Був собі Лев — король силенний,
Такого не було ніде —
Страшений, здоровенний;
Якби наткнувся хто невзначай,
То, певно, вмер би з переляку;
Одним він махом, під случай,
Бувало, вб'є скотину всяку.
Багатий дуже був той край,
Де він королював; чого не забажай,
Всього було доволі:
Вовків в лісах, зайців у полі
І птиці повно у гаях
Такої і такої,
І риби всякої, великої й малої,
В озерах і ставках.
Хороший, тихий край; усі розкошували
І добре крали.
У короля служив і Лис;
Він над озерами був старшиною,
Щоб не орудовав ніякий біс
Над королівською водою.
Лукавий Лис — усюди Лис;
Не раз про його, може, чули,-
Дотепний, мудрий, як той біс,
Куди б його не повернули.
З одним рибалкою він дуже подружив,
Хоч перед другими пиндючився спесиво,
Рибалка рибку дбав і у мішках носив,
А старшина товстів і багатів на диво...
Раз ласуни, як водиться у них,
Поснідать добре захотіли;
На сковороду положили
Десятків два карасиків живих;
Сметанкою як слід пообливали

І на жарку їх шкварить прийнялись;
Вони і в голову собі не покладали,
До чого дожились.
Якраз в той час король там опинився.
— А що,— питає він,— тут діється у вас? —
І на рибалку страшно подивився...-
Се хто такий? Чого прибув до нас?
— Се,— каже Лис,— се мій...
письмоводитель...
— На біса! — Лев ричить.— Де взявся, відкіля?
— Сусіднього села покорний житель,
Не бачив зроду короля,-
Промовив Лис і зирк на таганочок,
А там карасики шкварчать,
Справляють бідненькі таночок,
Аж хвостиками ляпотять.
— Що ж то таке? — про рибу Лев питає.
Лукавий Лис поважно докладає:
— Великий господар!
Се безголоса твар
Пред королем своїм ликує,
Радіє і танцює...
— Чого ж се на сковороді,--
Допитується Лев,— а не в воді? —
Лис засмутивсь і ледве дише...
— Дозволив я, щоб їм було видніше
Побачить відсіля
Ясновельможнішого короля!
— Нащо ж вогнем печеш?. Брехнею припахав! —
Лис тільки хвостиком виляє...
Лев витріщивсь на старшину
І заричав ще дужче: — Ну?! —
А той круть-верть, неначе у капкані:
Мовчить, язик прилип к гортані;
Рибалка труситься, стоїть як пень,

Не розшолопає — чи ніч, чи день...
— Так от як ви! Мошеники! Поганці! —
Лютує Лев.— Видумуєте танці?
Так я ж вас проучу, коли ніхто не вчив! —
І він обох на землю повалив...
Чи так-то воно ждалось,
А он як склалось!
Карасикам сердешним довелось
На сковородці танцювати,
Зате ж і сим тепер пришилось
У короля під лапами співати.
Так їм і треба, бісовим синам!
Не все ж терпіть і карасям.

Щоб, розбалакавшись, не влізти "в проволочку",
Я швидше ставлю точку.
1890.